

VÉTKES PASSZIVITÁS

Hatodik, befejeződő évfolyamunk negyedik számát tartja kezében az olvasó. Kerek évforduló híján mintha ok sem lenne a lap sorsát érintő töprengésre, számvetésre.

Akik – olvasószervező, tördelő, a szerkesztőbizottság elnöke, lapigazgató – lapszámaink születésénél a mellőzhetően „aprómunkát” elvégzik, vélhetőleg velem együtt jól tudják, lenne (van) miről beszélünk a „szürke” hétköznapiakon is.

Például arról, hogy 13 fős szerkesztőbizottságunk tagjainak fele „rendületlen” passzivitást tanúsít: nem csupán a megjelenő lapszámok szakmai értékelését mulasztják el, de saját írásaikkal sem járulnak hozzá a tartalom színesítéséhez, a színvonal emeléséhez.

Arról, hogy Fórum című közéleti rovatunkat máig nem tudtuk rendszerezíteni, mert alkotó értelmiségünk valamilyen okból nem hajlandó a napi-és hetilapok szintjén felülemelkedő írójegyzetekben, glosszában vagy a tárca műfajában kifejteni véleményét a közösségi létünket meghatározó problémákról. Ugyanez a helyzet néprajzi rovatunkkal, amelynek gondozását, kincseket érő tartalommal való megtöltését többszöri kérés ellenére senki sem vállalta, pedig földijeink közül egyre többen doktorálnak néprajztudományból.

Arról, hogy az egykori Forrás Stúdió tagjai „elfeledkeztek” saját évfordulójukról is: senki közülük egy sort nem írt a 40 évvel ezelőtt – a szellem szabadságát megbénító szovjet korszakban – működő stúdió tényleges jelentőségéről.

És főképpen arról, hogy kisebbségi körülmények közt az írástudók cselekvő felelőssége, az írott szó szerepe a vészesen megingott nemzettudat ápolásában óbatatlanul felértékelődik. Lehet és szabad büszkén ékes ünnepi szónoklatokkal kirukkolni, de ez kevés, ha népünk valódi létgondjainak megismerésére, megjelenítésére, a létesélyt növelő konkrét megoldások kimunkálására, felmutatására (sokszor hitvány csoportérdekek szorításában – de ez nem enyhítő, inkább súlyosbító körülmény) hiányzik a nemzeti nagyjainkéhoz méltó bölcsesség, a küldetés beteljesítésének szándéka.

Márpedig teátrális szájtépéssel, „dicső” (valójában: Mohács óta a végveszély fenyegetettségével küszködő) népünk múltjának lobogtatásával nem lehet jövőt építeni. Az új kibívásoknak való megfelelésre – élhető jövő megalapozására a mában – passzív hozzáállással nincs esély, tehát mentés sem a szellemi restségre.

NAGY ZOLTÁN MIHÁLY